

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 1Co/282/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7818201241
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Murínová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7818201241.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Murínovej a členov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Jána Slobodníka v spore žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, IČO: 35 742 803, zastúpeného: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti žalovaným: X/ U. F., A.. XX.X.XXXX, S. W. Q. W., Š. XX, S..Č.. Q. Ú. A. Q. S. E. X. W.Á. W. Y. X/ U. W., A.. X.X.XXXX, S. W. Q. W., S..Č.. T. I. H., O. X. XXX/XX, H., zastúpeného splnomocneným zástupcom JUDr. Jurajom Bodnárom, nar. 5.2.1948, bytom vo Zvolene, Novozámocká 1347/61, o zaplatenie 3.466,18 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného v 2. rade proti rozsudku Okresného súdu Rožňava zo dňa 9. septembra 2019 č.k. 11Csp/45/2018 - 215 v spojení s dopĺňacím rozsudkom zo dňa 10. septembra 2019 č.k. 11Csp/45/2018 - 222 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným v 2. rade.

Stranám sporu nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Rožňava (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom uložil žalovaným v 1. a 2. rade povinnosť do troch dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne 3.466,18 eur, dlžné úroky z istiny do 31.3.2018 vo výške 2.972,08 eur, zmluvný úrok vo výške 23,90 % ročne zo sumy 3.466,18 eur od 1.4.2018 do zaplatenia, zákonný úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 3.466,18 eur od 1.4.2018 do zaplatenia, bankové poplatky vo výške 54,65 eur, ako i nahradiť žalobcovi spoločne a nerozdielne trovy tohto konania vo výške 100 % s tým, že o výške trov bude rozhodnuté osobitným uznesením po právoplatnosti rozsudku. Dopĺňacím rozsudkom súd vyslovil, že štát nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Rozhodol tak o žalobe žalobcu podanej na súd s tvrdením, že právny predchodca žalobcu Poštová banka, a.s. uzavrel so žalovanými ako spoludlžníkmi zmluvu o úvere č. 15454228638, na základe ktorej žalovaným poskytol úver v sume 3.500 eur, ktorý žalovaní nesplácali a dlh nevrátili ani potom, ako žalobca vyhlásil dňa 30.7.2015 úver za predčasne splatný.

3. V odôvodnení súd konštatoval, že žalovaný v 1. rade uznal nárok žalobcu a žiadal o možnosť splácať úver v splátkach. Poukázal i na obranu žalovaného v 2. rade založenú na argumente, že úverová zmluva je neplatná, lebo žalovaný v 2. rade zmluvu podpisoval pod psychickým a fyzickým nátlakom žalovaného v 1. rade, ktorý ho k podpisu zmluvy donútil, žalovaný v 2. rade na jej základe žiadne peniaze nedostal, lebo tie boli určené pre potreby rodiny žalovaného v 1. rade, pričom následne zobrali celý jeho invalidný dôchodok, z ktorého mali splácať úver.

4. Pri rozhodovaní vychádzal prvoinštančný súd zo zistenia, že právny predchodca žalobcu Poštová banka, a.s. uzavrel so žalovaným v 1. rade ako dlžníkom a žalovaným v 2. rade ako spoludlžníkom dňa 21.1.2015 zmluvu o úvere, na základe ktorej bol poskytnutý úver vo výške 3.500 eur, ktorý sa žalovaní zaviazali vrátiť s úrokom vo výške 23,90 % ročne v 78. mesačných splátkach po 94 eur, počnúc od 10.2.2015 s tým, že priemerná hodnota RPMN činila 26,70 eur, celková čiastka spojená s úverom predstavovala sumu 6.786,44 eur a konečná splatnosť úveru bola dohodnutá na deň 10.7.2021. Pretože žalovaní porušili svoje zmluvné povinnosti, hoci právny predchodca žalobcu listom zo dňa 14.07.2015 upozornil na možnosť vyhlásiť úver za predčasne splatný a vyzval na splatenie zaostalých splátok, právny predchodca žalobcu pristúpil k vyhláseniu okamžitej splatnosti úveru. Z aktuálneho stavu úveru ku dňu 31.3.2018 súd zistil, že žalovaní z úveru uhradili iba sumu 89 eur a 99 eur.

5. Vychádzajúc z výpovedí svedkov T. L., L. F., B. F., G. X. X. W., syna žalovaného v 2. rade, z ktorého výpovede súd zistil, že otca nikto nenútil zobrať úver, ale išiel dobrovoľne a určite vedel, že podpisuje úver v Poštovej banke, ako aj zo záverov znaleckého posudku znalkyne P. O. Y., ktorá konštatovala, že aj keď sa žalovaný v 2. rade v období uzatvorenia posudzovanej zmluvy o úvere nachádzal v nepriaznivej životnej situácii, kedy u neho prevládalo negatívne emočné prežívanie, apatia a hypobúlia, jednálo sa o poruchu adaptácie na záťažovú situáciu s prevládajúcou úzkostne depresívnou reakciou, a následne sa stal bezdomovcom, i v tejto extrémnej situácii bol žalovaný v 2. rade schopný kognitívnej flexibility samostatne analyzovať svoje možnosti a v čase uzavretia zmluvy o úvere bol spôsobilý na právne úkony a spôsobilý právne konať, dospel súd prvej inštancie k záveru, že v čase uzavretia označenej zmluvy o úvere žalovaný v 2. rade bol schopný chápať zmysel svojho konania, pričom nebolo preukázané, že by žalovaný v 2. rade konal pod nátlakom, a žalobe vyhovel.

6. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a žalovaných zaviazal nahradiť žalobcovi trovy tohto konania vo výške 100 %, pretože žalobca mal v konaní plný úspech.

7. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalovaný v 2. rade s návrhom zmeniť rozsudok a žalobu vo vzťahu k jeho osobe zamietnuť a trovy konania uložiť nahradiť žalovanému v 1. rade. Vo svojom odvolaní namietol správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie s tvrdením, že ho „doslovne fyzicky a psychicky využili a zneužili priami príbuzní jeho zosnulej manželky“, ktorí „využili jeho psychickú slabosť“ a prinútili ho uzavrieť pôžičku „akože na výstavbu rodinného domu v obci Betliar“. Zopakoval, že „v tej dobe žil v ich rodinnom dome najmä po úmrtí manželky, bol totálne psychicky na dne“ a že peniaze príbuzní nepožili na pôvodný účel, ale „doslovne ich s celou rodinou prejedli, prepili a teraz chcú, aby som znášal ich rozmary, výslovne účelovú pôžičku pre ich osobný prospech a tým ma doslovne finančne využili - zneužili“.

8. Žalobca v písomnom vyjadrení uviedol, že sa stotožňuje v celom rozsahu s vydaným rozsudkom, ktorý navrhol potvrdiť.

9. Žalovaný v 1. rade sa k odvolaniu žalovaného v 2. rade nevyjadril.

10. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovaného v 2. rade ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu danom § 379 a § 380 CSP a z hľadísk žalovaným v 2. rade uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného v 2. rade je neopodstatnené.

11. Odvolací súd po preskúmaní obsahu spisu a napadnutého rozsudku dospel k záveru, že napadnutému rozsudku súdu prvej inštancie vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným v 2. rade nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani to, že by súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov sporových strán nevyplývali, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne že by výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 192, § 193, § 194 a § 205 CSP alebo že by súd prvej inštancie na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo že by použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil, ak žalobe žalobcu vyhovel aj vo vzťahu k žalovanému v 2. rade. Žalovaný vo svojom odvolaní neuviedol žiadne také vecné a právne relevantné dôvody, ktoré by pre neho privodili priaznivé rozhodnutie a vo svojom odvolaní v podstate uvádza skutočnosti a námietky,

ktoré predniesol už na súde prvej inštancie a s ktorými sa tento dôsledne vysporiadal v dôvodoch svojho rozsudku. Odvolacie námietky žalovaného v 2. rade nie sú spôsobilé spochybniť správnosť zistených skutočností, hodnotenia dôkazov a právneho posúdenia veci. Odvolací súd sa stotožňuje so správnymi a zákonu zodpovedajúcimi dôvodmi napadnutého rozsudku, na ktoré v celom rozsahu poukazuje (§ 387 ods. 2 CSP), a preto len na zdôraznenie jeho správnosti a k odvolacím námietkam žalovaného v 2. rade odvolací súd dodáva nasledovné:

12. Podstatou zistenia skutkového stavu veci je úsudok sudcu o tom, ktoré z rozhodných a sporných skutočností sú pravdivé, t.j. ktoré z nich bude považovať za preukázané poznatkami získanými vykonaním jednotlivých dôkazov. Námietky žalovaného v 2. rade, podľa kontextu v rámci odvolania, vyjadrujú nesúhlas žalovaného s odôvodnením napadnutého rozsudku a záverom súdu, že žalovaný v 2. rade neunesol dôkazné bremeno na svoje tvrdenie, že zmluvu podpisoval pod psychickým a fyzickým nátlakom žalovaného v 1. rade, ktorý ho donútil, aby išiel podpísať úverovú zmluvu, z ktorej žiadne peniaze nedostal, namietajúc v podstate hodnotenie dôkazov vykonaných na súde prvej inštancie.

13. Podľa čl. 15 základných princípov CSP dôkazy a tvrdenia strán sporu hodnotí súd podľa svojej úvahy v súlade s princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, pričom žiadny dôkaz nemá predpísanú zákonnú silu.

14. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (§ 191 ods. 1 CSP). Vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak (§ 191 ods. 2 CSP).

15. Citované ustanovenia o hodnotení dôkazov vychádzajú zo zásady tzv. voľného hodnotenia dôkazov. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti či nepravdivosti tvrdených skutočností vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného sudcovho presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Zákon pritom nepredpisuje a ani dobre nemôže predpisovať pravidlá, z ktorých by malo vychádzať hodnotenie jednotlivých dôkazov a hodnotenie ich vzájomnej súvislosti. Je tomu tak preto, že hodnotenie dôkazov je zložitý myšlienkový proces, ktorého podstatou sú jednak čiastkové, jednak komplexné závery sudcu o vierohodnosti poznatkov získaných vykonaním dôkazov, ktoré sú potom podkladom pre záver o tom, ktoré skutočnosti stranami sporu tvrdené má súd za preukázané a ktoré tak tvoria zistený skutkový stav. Vierohodnosť určitého poznatku získaného vykonaním konkrétneho dôkazu, a teda aj jeho význam z hľadiska dôkazu pravdivosti či nepravdivosti skutkových tvrdení, súd hodnotí jednak izolovane, jednak v porovnaní s poznatkami získanými vykonaním všetkých zostávajúcich dôkazov. Výsledkom celkového hodnotenia dôkazných prostriedkov je potom záver o pravdivosti tvrdených skutočností, ktorý je podkladom pre záver o tom, či a do akej miery strana sporu splnila svoju povinnosť preukázať skutkové tvrdenia.

16. Zo zásady voľného hodnotenia dôkazov vyplýva, že na nesprávnosť hodnotenia dôkazov možno usudzovať len zo spôsobu, akým súd hodnotenie vykonal. Podľa názoru odvolacieho súdu v tomto smere nemožno vyčítať súdu žiadne pochybenia (napr. že výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia, alebo že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dokazovania nevyplynuli alebo opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo).

17. Rešpektujúc viazanosť odvolacieho súdu obsahovým vymedzením žalovaným v 2. rade uplatnených odvolacích dôvodov, súc limitovaný právnymi otázkami, ktoré žalovaný vo svojom odvolaní označil, resp. spochybnil, odvolací súd dospel k záveru, že žalovanému v 2. rade sa nepodarilo spochybniť ani vecnú správnosť právneho posúdenia veci, pokiaľ v tomto smere len bez ďalšieho tvrdil, že ho „doslovne fyzicky a psychicky využili a zneužili priami príbuzní jeho zosnulej manželky“, ktorí „využili jeho psychickú slabosť“ a prinútili ho uzavrieť pôžičku „akože na výstavbu rodinného domu v obci Betliar“, lebo „v tej dobe žil v ich rodinnom dome, a najmä po úmrtí manželky bol totálne psychicky na dne“.

18. Odvolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné poznamenať, že právny úkon je prejav vôle smerujúci najmä k vzniku, zmene alebo zániku tých práv alebo povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú (§ 34 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia posudzovanej úverovej zmluvy zo dňa 21.1.2015).

19. Z obsahu citovaného ustanovenia § 34 Občianskeho zákonníka vyplýva, že pojmovými znakmi právneho úkonu sú vôľa, jej prejav, ako i smerovanie (zameranie) vôle na právne následky, ktoré právne predpisy s týmto prejavom vôle spájajú. Prejav vôle je platným právnym úkonom, ak vyhovuje všetkým náležitostiam stanoveným v zákone, ktoré ak splnené nie sú, ide o právny úkon vadný. Vada má spravidla za následok neplatnosť právneho úkonu (nullum negotium), čo znamená, že právny úkon sa síce považuje za vzniknutý a existujúci, jeho právne následky však nenastanú, pričom dôvody neplatnosti sú rôzne podľa toho, ktorá z náležitostí predpísaných pre platnosť právneho úkonu je vadou postihnutá. V zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne, inak je neplatný, má vôľa význam iba vtedy, ak je slobodná a vážna a ak je prejavená spôsobom uznaným právom a sleduje spôsobenie právnych následkov. Sloboda vôle je vylúčená, ak konajúci urobí úkon pod tlakom fyzického násillia alebo ak ide o psychické donútenie bezprávnou vyhrážkou alebo ak osoba urobí úkon za okolností hospodárskeho alebo sociálneho stavu, ktorý na konajúceho vplýva takým spôsobom, že urobil úkon za nápadne nevýhodných podmienok, ktoré skutočnosti majú ale iné právne dôsledky, upravené v § 49 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého účastník, ktorý uzavrel zmluvu v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok, má právo od zmluvy odstúpiť. Právny úkon je podľa § 49a Občianskeho zákonníka neplatný, ak ho konajúca osoba urobila v omyle vychádzajúcom zo skutočnosti, ktorá je pre jeho uskutočnenie rozhodujúca, a osoba, ktorej bol právny úkon určený, tento omyl vyvolala alebo o ňom musela vedieť. Právny úkon je takisto neplatný, ak omyl táto osoba vyvolala úmyselne. Omyl v pohnútkke nerobí právny úkon neplatným, pretože pohnútkka (motív) ako predstava právneho úkonu, poprípade cieľ právneho úkonu, nemusí byť prejavená a zásadne nemá ani právny význam (relevanciu) pre dôsledky právneho úkonu. Inak by bola nežiadúcim spôsobom narušená dôvera v učené právne úkony a tým i potrebná právna istota. Je nutné ale dodať, že ako pohnútkka, tak i cieľ právneho úkonu, i keď neboli prejavené, môžu mať právny význam z hľadiska neplatnosti právneho úkonu v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého je neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom. Napokon z prejavu vôle musí byť zrejmé, čo týmto prejavom chcel konajúci prejavíť. Ak bol právny úkon uskutočnený v písomnej forme (ako je tomu v posudzovanom spore), jeho obsah treba vyložiť tak, aby jeho výklad zodpovedal zmyslu, ktorý tomuto prejavu dá každá osoba. Nestačí teda, aký obsah danému prejavu prípadne dávajú zmluvné strany. Určitosť písomného prejavu vôle je totiž objektívnou kategóriou a tento prejav vôle by nemal vzbudzovať odôvodnené pochybnosti o jeho obsahu ani u tretích osôb.

20. Odvolací súd na tomto mieste taktiež pripomína, že v sporovom konaní stoja strany proti sebe a majú opačný záujem na výsledku sporu, a tak povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť zaťažuje každú zo sporových strán v odlišnom smere. Každá zo strán musí teda v závislosti na hypotéze právnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer sporových strán (v posudzovanom prípade úverová zmluva uzatvorená medzi právnym predchodcom žalobcu Poštová banka, a.s. a žalovanými v 1. a 2. rade) tvrdiť skutočnosti a označiť dôkazy, na základe ktorých bude môcť súd rozhodnúť v jej prospech (bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno). Strana sporu, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojho tvrdenia nesie tak prípadné nepriaznivé následky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe ostatných vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i tú stranu sporu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, avšak hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyznelo v záver, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení strany. Zmyslom dôkazného bremena je totiž umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, kedy určitá skutočnosť významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci nebola buď pre nečinnosť strany sporu, v dôsledku nesplnenia povinnosti uloženej strane sporu ustanovením § 132 ods. 1 CSP alebo vôbec (objektívne vzaté), nemohla byť preukázaná, teda ak výsledky hodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tejto skutočnosti, ani o tom, že by táto skutočnosť bola nepravdivá. Rovnako v týchto prípadoch (v tzv. dôkaznej núdzi) musí súd rozhodnúť v neprospech tej strany sporu, v ktorej záujme bolo podľa hmotného práva preukázať tvrdenú skutočnosť.

21. Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku je potrebné vyvodíť, že súd prvej inštancie postupoval pri posudzovaní žalovaným v 2. rade namietaných vád posudzovanej úverovej zmluvy, v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami, uvedenými zásadami a ustálenými judikatórnymi závermi, primerane aplikujúc zásadu vyplývajúcu z ústavnej autonómie slobodnej vôle konajúceho, sporný právny úkon správne hodnotil podľa stavu, ktorý tu bol v čase jeho uskutočnenia, náležite zisťoval (ne)existenciu žalovaným v 2. rade namietaných vád úkonu a adekvátne posudzoval, či nastali ich dôsledky predvídané

zákonom, pričom náležitosti vôle žalovaného v 2. rade, a to slobodu a vážnosť v jeho prejave, usudzoval najmä z objektívnych skutočností za ktorých došlo k uzavretiu zmluvy o úvere, a to tak jednotlivo, ako i v ich vzájomných súvislostiach. Vychádzajúc jednak z výpovedí svedkov T. L., L. F., B. F., G. X. X. W., z ktorého výpovede súd zistil, že otca nikto nenútil zobrať úver, ale išiel dobrovoľne a určite vedel, že podpisuje úver v Poštovej banke, ako aj zo záverov znaleckého posudku znalkyne P. O. Y., ktorá konštatovala, že žalovaný v 2. rade v čase uzavretia zmluvy o úvere bol spôsobilý na právne úkony a schopný samostatne analyzovať svoje možnosti a chápať zmysel svojho konania, súd prvej inštancie správne uzavrel, že žalovaný v 2. rade nepreukázal svoje tvrdenia, v tomto smere neunesol dôkazné bremeno, ktorým sa rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že v spore neboli preukázané jeho tvrdenia a z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech.

22. Poukazom na uvedené sú odvolacie námietky žalovaného v 2. rade nedôvodné a nespôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, z ktorého dôvodu odvolací súd rozsudok vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným v 2. rade podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil, vrátane vecne správneho výroku o trovách konania.

23. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný v 2. rade bol v odvolacom konaní procesne neúspešný, preto mu náhrada trov odvolacieho konania nepatrí. V odvolacom konaní procesne úspešný žalobca tieto nežiadal priznať, preto odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania tak, ako je uvedené v enunciiate tohto rozhodnutia.

24. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP). Na námietku žalovanej, že jej nevytkol vady najneskôr do šiestich mesiacov, uviedol, že uplatnenie nároku zo zodpovednosti za vady, ktorého cieľom je dosiahnuť plnenie bez väd, nevyklučuje možnosť uplatniť nárok na náhradu škody, ktorá bola spôsobená vadou, keďže cieľom zodpovednosti za škodu je nahradiť poškodenému majetkovú ujmu vzniknutú porušením právnej povinnosti.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).